

prešlo!“ — Kralj pogleda zlatarja in ga vpraša: „Kdo je napravil ta prstan?“ — Zlatar odgovori: „Moj sin.“ — Kralj pokliče svoje sluge in jim ukaže, da vzemó njegovo svečano obleko in konja, katerega on sam jezdi, kadar gre na kako posebno svečanost, ter naj gredó na dom starega zlatarja, da mu oblečejo sina v to kraljevo obleko. Ko ga oblečejo, posadé naj ga na njegovega konja, spremijo v kraljevo palačo ter pred njim in za njim vpijó: „Ta je najmodrejši v našem kraljestvu, ta je naš bodoči kralj!“

Sluge storé, kakor jim je bilo ukazano. Kralj pa je čakal s starim zlatarjem pred svojo palačo njegovega sina. Ko mu ga privedó, poljubil ga je javno in vzprejel v svoje naročje. Mladi zlatar je ostal v kraljevi palači kot prvi kraljevi svetovalc, a njegov stari oče, bogato obdarovan od kralja, povrnil se je domóv, kder je od samega veselja skoraj umrl. Sin je bil naslednik kralju in je dolgo dolgo vladal srečno in zadovoljno.

(„Bršljan.“)

Nesrečen lov.

Škrbinčevega Peterčka si niste mogli misliti brez Janžkovega Janezka — kjer je bil jeden, tam je bil drugi, in da sta bila brateca, ne mogla bi se bolje ljubiti, kakor sta se ljubila ona dva. Nù, saj sta pa tudi bila ptička, kakeršnih je bilo malo v vási! Bilo ju je dovolj pri Janžkovih in pri Škrbinčevih, povsod je bilo dosti veselega krika in skakanja. Če jima je bila soba premajhena, šla sta na dvorišče, in če tudi tam ni bilo dovolj prostora, evo ju! v prostornem Škrbinčevem vrtu, kako se poganjata, kakor da bi šlo za stavo. O jej, kaj bi dal, da so bile meni njiju noge in njiju veselost!

Vsako travico na vrtu sta dobro poznala, zato je ni čudno, da sta zapazila nekega dne na košatej jablani ptičje gnezdo.

— Liščeki so! — dejal je Janezek.

— Kaj, ko bi bili ščinkovci? — menil je Peterček.

— Ej to ne boče, liščeki so, dobro vem — trdil je Janezek, ki je bil v poznavanju ptičjih gnezd pravi veščak.

In res je bilo takó; saj sta kmalu potem videla liščka v pisanej, prazničneje obleki, kako je nosil hrano svojej družici, ki je v gnezdecu sedela in valila. O jej-mina, to je bila novost, to!

— Saj nobenemu ne poveš? —

— Kaj še? Ti bodejo naši! — govoril je Janezek. In kdo bi tudi komu zaupal tako skrivnost!

O jej, to je bilo čakanja in opazovanja nekoliko dni, dokler ju ni nekega dne iznenadilo veselo čivkanje mladih liščekov.

— So vže gódni, so vže gódni! — dejala sta naša ptičarja in hajdi po kletko, katero sta vže poprej bila pripravila pod streho. Vender stvar ni bila tako lehka, kakor si morda vi mislite, otroci ljubi. Liščeki so bili visoko gori na tenkej vejici in mogel

bi jih doseči in spraviti v kletko le tedaj, če bi stal na kakej večjej, nižjej veji. To sta vedela tudi naša ptičarja. Na jablani sta bila hitro; Janezek je stopil na óno vejo, da bi dosegel gnezdice. Pa glej ga kleka! gnezdice je še vedno previsoko. Kaj sta hotela — stopil je še Peterček na vejo in se prijel z jedno roko jablane, drugo pa je podal Janezku. Nu, tako bi pa vže šlo in res bi bila naša poniglavčka kmalu srečna gospodarja mladih liščekov, da ni napravila veja pod njima: resk! in kletka in veja, in Janezek in Peterček dobili so se kmalu potem doli pod jablano. Dobra njiju angeljčka váruha sta imela izvestno dosti opraviti, ker drugače bi se bilo lahko tudi kaj hujega zgodilo, nego samó to, da sta se kmalu potem vzdignila iz nekoliko trde posteljice in s solznimi očmi pogledala tja gori na nesrečno jablano.

A nekaj sta vender dobila v spomin. Ropot je privabil Peterčkovega očeta, ki je takój uganil, kaj sta nameravala. Odlomljena veja in razbita kletka sta bili najboljji priči. Šiba se je tudi dobila blizu in skrbni oče je pošteno izprašil najprej Peterčkove, potlej pa še Janezkove hlačice. To jima je bil najboljši nauk in nikoli več nista stikala po tičjih gnezdihi. Oproščeni liščeki, ko so odrasli, žgoleli so jima veselo pesenco o slóboni, ki je ljuba ljudem in živalim. Otroci, zapomnite si to!

P. V—ý.

Daj srcu svojemu pokoj!

Umrlo dete je cvetoče,
Zagreblji so je pod zemljó,
Spominéie, lepo belih lilij
Vsadili so na grob ljubó.

A dan za dnevom sestra mala
Cvetličice zvestó kropí,
Kropí s prizrénimi solzami,
Ker mlado jej sreé solzí.

In dete vidi britko tugo,
Pred večnega hití Bogá,
Do zemlje prosi si odpusta,
Da sestri vteši tok solzá.

In Večni vsliši prošnjo nežno,
Podá mu angeljsko perút,
Da sestro čuva kakor angelj,
Ko skuša jo sovražnik krut.

I ti si morda brateca zgubil,
Daj srcu svojemu pokój,
Tvoj dragee morda s taboj biva,
Mordá celó je angelj tvoj!

J. R.

